

iš naujo

kartais viską reikia pradėti iš naujo
išmokti vaikšioti kalbėti
laikyti rankose šaukštą iškasti juo duobę
palaidoti artimus žmones
vėliau juos prikelti laikytis žaidimo taisyklių
į darželį – du
į mokyklą – penki kilometrai
išmokti sudėti atimti
geografija fizika chemija
mergaitės tapsiančios moterimis
ir moterys besielgiančios kaip mergaitės
išmokti atskirti vienas nuo kitų
išmokt atsikirsti protingai
kada kvailu pavadina kvilai
kada protą pašiepia
išmokti greit bėgti
gėlę pavogus
raudonuoti ją įteikiant
nežinant kur tai nuves ir kodėl
apsiverkti iš nuostabos labiau negu skausmo
netyčia praliejus vis dar nekalto
bet jau šiek tiek nuodėmingo stebėti
kaip skleidžiasi vysta kaip krinta
į patalus žmonės
grumtis su savimi dėl niekų
dėl esminių dalykų kvilai nusileisti

raminti sergančius nusiraminti susirgus
ir taip toliau
ir be galo
kol nustoji stebėtis
kol malonumas – tik įprotis
ir todėl jau ne pats maloniausias
laukiantis tavęs po langais
šiltą rudenio rytą
mėtantis akmenukus tau į veidą
kad atsibustum
atsibudęs suvoktum
reikia viską pradėti iš naujo –
išmokti vaikščioti kalbėti
laikyti rankose šaukštą

sąmyšis

[1]

čia sterilu žaizdos užtvarestytos
randai pridengti šalikėliais
prislopinti balsai už stiklinių durų
miesto arterijas skrodžiant
paukščio žvilgsniu –

į Dievą jis panašus –
paukštis kaip mitas
išplėštas iš mokyklinio vadovėlio
Odisėjas
maklinėjantis pakrūmėmis
besiturškiantis balose
ieškantis trupinių
knebinėjantis šiukšles
ir vis vien
turintis tai
ko niekada neturėsi –

sparnus

kūryba

jie vis dar kuria savo gyvenimą
rūko lauko kavinių šešėliuose
lėtai nužvelgia skubančius įvairiomis kryptimis
bet ir patys – leidžiasi nužvelgiami
jie vis dar kuria savo gyvenimą
įsisiautę į šiltus kokonus
vedžioja šunis laukdamiesi pirmagimių
ir laukiasi pirmagimių vedžiodami šunis
jie vis dar kuria savo gyvenimą
geria po antrą alaus
dešimtą valandą ryto
geria tarsi save kol lengvai apsvaigsta
kol ima suprasti –

kūryba neišsitenka gyvenimo rėmuose
visada nubėga į paraštes
priskrenta tarpdančiuose
tarp miesčiuose tarpraščiuose
neišsitenka formose ir turiniuose
todėl viskas taip laikina
taip gražu –

jų jau nėra
o jie vis dar kuria
savo – mūsų –
niekieno – tą

jaunos dienas

juokiasi šypsosi gundo
nusikerpa plaukus
stebi tave o žvilgsniams
susitikus nurausta
kalba vien akimis
bet negalėtum išversti
nes tau viėna atrodo
joms – kita
ar bent jau tu taip manai
esi nedrąsus
labai nedrąsus
kitaip juk kas rytą
pabustum vis su kita
guodiesi kad gal kada nors
taip ir nutiks
bet nematai kad ir jos
nedrąsios
labai jau nedrąsios
kitaip juk kas rytą
pabustų
su tuo pačiu

tavimi

ruduo

užkasu save iškasu
perlaidoju tarsį kanceliarinę šiukšlę
iš stalčiaus į stalčių
korektūros klaidą
iš rankraščio į rankraštį
kol dulkė sukimba su dulke
pramuša kosulys
kiekvieną judesį
galima teisti
net tą nevalingą atrodytų
ritualo metu
paliekantį pėdsaką kraujo
kuriame užkasu save po to iškasu
kad įsitikinčiau – buvau teisus
kad pastebėčiau –
susiliejusios transparentų raidės
tėra paukščiai
kiemo balose
kuriose užkasu save iškasu
tačiau pyktis niekur nedingo –
tevirto klampia mase
lendančiu į panages plastilinu
į kilimo audinį
kuriame užkasu save po to iškasu –
o tada – tik pažiūrėk
jau visas sklypas
ir supurentas